

Недоступен ни однин перевод.

Бурузу хузури таҳочуми иттилоотӣ ва мафкуравӣ аз тариқи сомонаю расонаҳои берунӣ ва муҳимтар аз ин, шабакаҳои иҷтимоӣ яке аз воситаҳои муҳими таблиғоти нахзатӣ дар ҷанд соли ахир махсуб ёфта, дастандаркорони матолиби хашини ТТЭ ХНИ-й тавҳин задан ба давлат ва Ҳукумати Тоҷикистон ва натиҷатан, нобоварии мардумро ба режими мавҷудаи сиёсии кишвар афзуданро мароми сиёсӣ ва ақидаҳои худ медонанд. Аз тариқи пахшу нашр кардани маводи ғарзнок раҳбарияти созмони террористию экстремистии ТТЭ ХНИ миёни ҷомеаи тоҷик нуфуз пайдо кардан меоҳад ва худро мубаллиғи озодию истиклол ва пуштибони мардум вонамуд мекунад. Тавассути ин навъи технологияи сиёсӣ раҳбарияти ТТЭ ХНИ меоҳад ҷомеаро таҳти сулҳи равшанӣ ва идеологӣ қарор бидиҳад ва мисли пештара дар муҳитҳои иҷтимоии тоҷикӣ таъсиргузор бошад. Ин аст, ки аз ҳориҷ ба таҳочуми иттилоотӣ ва мафкуравӣ мебардозад ва риёкорию ҷарбзабониро ба ҳадди политехнологияи калидӣ мебардорад.

Аксари қулли қаламбадастони ғайри расонаҳои нахзатӣ ба таври пайваста мушкилоти мавҷударо ба ҳадди ифрот расонда, оташи нафрату бадбиниро нисбат ба режими ҳукумат аланга додан мегиранд. Ба назари мубаллиғи нахзатӣ ҳама чиз дар қаламрави Тоҷикистон ба даст ва Ҳукумат ва масъулини давлатӣ ба даре намеҳӯранд. Дар баробари ин, донишу маърифати заифи худро, ки аз муштаро ҳуҷумат таркиб ёфтааст (вале бо завоҳири дунявӣ персоти шудааст), реклама мекунад. Аҷобатро бубинед, ки ба ном таҳлилгарони нахзатӣ аз берун истода, дар мавриди Ватан, давлат ва миллат қазоват мекунад ва қони дурӯғ мебофанду ба иттилоии сармоягузори ҳориҷӣ манзур месозанд. Зимнан, дурӯғпароканиҳои онҳо на дурӯғҳои оддӣ муқаррарӣ, балки ҳарзаю дурӯғҳои осмонӣ ба ба онҳо бовар кардан ба ақли солим намегунҷад. Дар маҷмӯъ, ба дурӯғҳои осмонӣ нахзатӣ метавон тақрибан ҷунин посух дод:

1. Бояд тазаққур дод, ки аврупоӣён ва таҳлилгарони ҳориҷӣ, қолибан муҳтоҷи иттилооти дурӯғӣ ин тоифа нестанд, онҳо қариби гирифтани иттилооти дақиқ аз пойгоҳҳои ҳабарии ғарбӣ, ки иқтидори бузурги иттилоотӣ ва таҳассусӣ доранд, истифода мебаранд ва ба расонаҳои иғвоғари нахзатӣ, аслан эътимод надоранд. Танҳо баъзе гурӯҳҳои манфиатхоҳ қариби қоман задани бӯҳронҳои сиёсӣ ва мафкуравӣ бар маҷноии дину маҷҳаб дар минтақаҳо аз қаноқеи ҳабарии нахзатӣ истифода мебаранду ҳалос. Албатта, ин танҳо ба гурӯҳҳои «ҳос»-и таҳлилгарони ҳориҷӣ тааллуқ дорад.

2. «Таҳлилгарон»-и расонаҳои нахзатӣ, минҷумла Акбари Сиддиқ ва мисли ӯ дар Ватан нестанд ва ҳарфи онҳо, ки бар асоси иттилооти мугризини дохилӣ таъя мекунад, наметавонад вазъи қуллиро дар минтақа таҳлиқ бидиҳад. Ин аст, ки назар ва матолиби Акбару ба Акбар қонандҳо қариби ҳудашону муҳлисонашон писанданду бас.

3. Давлат ва Ҳукумати феълӣ ҳеҷ гоҳ ва ба ҳеҷ вачҳ, сиёсати зиддимардумиро пеша накардааст ва пайваста барои баланд бардоштани нуфузи Ҷумҳурии Тоҷикистон дар арсаи байналмилалӣ ҷаҳду талоши фаровон варзидааст. Илова бар ин, ҳамасола дар каламрави ҷумҳурӣ амниятӣ суббот ҳукмфармо буда, мардум дар фазои ҳамдигарфаҳмию ҳамдигар зиндагӣ карда истодааст. Мутаассифона, имрӯз ҳам боқимондаҳои нахзатӣ дар дохилу хориҷи кишвар ба пахну интишор кардани дурӯғу игвоҳо пардохта, обрӯ ва нуфузи давлатро дар арсаи байналхалқӣ костан меҷаҳанд. Онҳо ба таври ошқору пинҳонӣ аз приёми идеологӣ истифода бурда, ҷомеаро ба бегона меҷаҳанд ва авҷро мутаҷалли кардан меҷаҳанд. Ҷаҳдҳои нахзатӣ буда ва ҳаҷ, ки мардуми Тоҷикистон зиёдтар беғавод бошанд, то аз тариқи ноғавҳӣ ва беғаводӣ рӯи шонаҳои онҳо савор шаванд ва ҳолатҳои ҳудро бебаркаш амалӣ намоянд. Ин орзуи деринаи кишри рӯҳонии муҳофизакар ва усулгаро аст, ки ақсаран ба нахзат беғавод ва ё беғавод иртибот дошанд ва мутаассифона, имрӯз ҳамон рағбатҳои сирӣ миёни онҳо вучуд дорад.

4. Таъкид кардан бамаврид аст, ки имрӯз дар сатҳи элитаи сиёсӣ давлатӣ ба самтҳои марбут, аз ҷумла илму маориф таваҷҷуҳи махсус зоҳир мешавад ва давра ба давра ва марҳила ба марҳила илму маориф дар кишвар беҳбудӣ меёбад. Маблағҳои калони давлатӣ аз бӯчаи кишвар ба самти маориф ва илм ихтисос меёбанд, ҳамасола муассисаҳои таҳсилоти миёнаи умумӣ таъмир мегарданд ва муассисоти нави таълимӣ дар ғӯшаву канори мамлакат бунёд мегарданд. Бурсияҳои таҳсилотӣ дар хориҷ барои таҳсили ҷавонони тоҷик ихтисос меёбанд, шумораи назарраси муассисини тоҷик дар бонуфузтарин муассисоти таҳсилоти олии кишварҳои осеёӣ аврупоӣ ва амрикоӣ ба таҳсил фаро гирифта шудаанд. Ҳаёти профессори бонуфузтарин донишгоҳҳои русию урупоӣ барои тадрис ба донишгоҳҳои мо даъват мешаванд. Тадриҷан сатҳи сифати таҳсилот ва таҳқиқот ба стандартҳои ҷаҳонӣ наздик мешавад. Магар ин нағви корҳо ва тасмимоти ҷиддӣ давлатӣ дар умури таҳсилотӣ ва илмиро метавон ноҳида гирифт? Албатта, ба забони «коршиносон»-и бурунмарзии нахзатӣ ин нағви пешравӣ намоёнгарӣ тараққӣ нестанд. Дигар ин ки онҳо, аслан пешравиро дар ватан дидан намеҷаҳанд ва бӯд аз тағӣ ноҳун ҷирк бикӯбанд, то раҳбарони хориҷашонро шӯду масрур гардонанд ва сармояи зарурии дарёфт намоёнд.

5. ТТЭ ХНД ва дастгоҳҳои иттилоотӣ он дар дохилу хориҷ ба як нуқта таваҷҷуҳ доранд – ба ҳар роҳу васила пойин бурдани нуфузи кишвар ва миллат ва аз ин роҳ ҳудро назди ҳоҷаҳои хориҷӣ, ки сармоягузори пружаи нахзатӣанд, ширин кардан (ба умеди маблағгузори минбаъдаи пружа). Дигар ҳадафе фаротар аз ин, пушти найрангҳои нахзатӣ ва ҳомабадастони онро намебинем. Аммо ёди қудрати сиёсӣ ва тасаллут бар ҳосу ом ҳамеша орзую ормони нахзатӣ бӯду ҳаҷ ва он ормонгарии виҷаро набӯд аз ёд баровард.

Фаридун Ориёӣ